

Arrest

nr. 56 692 van 24 februari 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 27 december 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 18 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2010 inzake eerste verzoekende partij (verder: verzoeker) en tweede verzoekende partij (verder: verzoekster), met referte CG X, respectievelijk CG X, werd beroep aangetekend bij verzoekschriften van 27 december 2010, gekend bij de Raad onder de dossiernummers X en X. Gezien verzoeker de echtgenoot is van verzoekster en in acht genomen dat verzoekster zich in het kader van haar asielaanvraag en onderhavig beroep in feite en in rechte beroept op dezelfde feiten als verzoeker, worden de voormelde zaken omwille van hun verknochtheid gevoegd.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma zigeuner, geboren in Kragujevac (Servië). U beschikt over de Servische nationaliteit en u woonde uw hele leven in de stad Kragujevac. In april 2000 zou u traditioneel gehuwd zijn met (B.M.), die geboren is in Prishtina (Kosovo). Zij woonde met u samen in Kragujevac. In maart 2004 vond in Kragujevac een manifestatie plaats voor de Servische minderheid in Kosovo. U en uw partner zouden toen 's nachts zijn aangevallen in jullie woning. Vier of vijf personen zouden met geweld binnengekomen zijn. Ze zouden u geslagen hebben tot u het bewustzijn verloor. Uw partner, die drie maanden zwanger was, zou haar kind hebben verloren tgv de agressie. Uw dochter, (S.), zou zich in de chaos verbrand hebben aan de kachel. Uzelf zou per ziekenwagen naar het ziekenhuis van Kragujevac gebracht zijn. Na uw ontslag uit het ziekenhuis diende u een klacht in bij de politie, maar de daders zouden nooit gevonden zijn. Daarnaast haalde u aan dat u in Servië illegaal goederen verkocht op de markt. Sinds 2004 zou u bij politiecontroles ongeveer wekelijks geslagen en gepest zijn door de politie. Uw goederen zouden in beslag genomen zijn en u zou tal van boetes hebben gekregen. U stelde ook dat u geen rechten had in Servië. Zo zou u een sociale uitkering hebben aangevraagd, maar zou u niets hebben gekregen. Jullie zouden verplicht geweest zijn om bij ziekte een beroep te doen op privé-artsen omdat jullie niet terecht konden in overheidsziekenhuizen en uw dochter zou geweigerd zijn op school. U zou ook geen officiële job hebben gevonden. Begin 2009 probeerde u met uw echtgenote en dochter naar Europa te vluchten. In Hongarije werden jullie opgepakt en opgesloten in een onthaalcentrum voor vluchtelingen. Jullie zouden naar Servië teruggekeerd zijn. Bij Subotica werden jullie opgepakt en opgesloten. Jullie hadden immers geen enkel identiteitsdocument bij. Na drie dagen werden jullie vrijgelaten en achteraf zouden jullie een boete hebben gekregen wegens illegale grensoverschrijding. Ten slotte haalde u aan dat u te kampen hebt met gezondheidsproblemen. Uiteindelijk besliste u om opnieuw naar het buitenland te vluchten. U hebt in België asiel aangevraagd op 9 april 2009. U beschikt over een Servische identiteitskaart afgeleverd op 12 januari 2006 in Kragujevac, twee geboorteaktes afgeleverd in Kragujevac op 7 augustus 2001 en 27 maart 2009, twee geboorteaktes van uw dochter (S.) afgeleverd in Kragujevac op 24 mei 2001 en 27 maart 2009, de geboorteaktes van uw ouders, twee nationaliteitsattesten van uw vader, een medisch attest afgeleverd door een polikliniek in Kragujevac dd. 31 mei 2007 met beschrijving van de diagnose en behandeling van uw echtgenote (M.), tal van medische attesten betreffende uw gezondheidstoestand en die van uw echtgenote en dochter (S.) afgeleverd in België.

B. Motivering

Ik stel vast dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot uw problemen in Servië (inval in uw woning in maart 2004 waarbij u en uw echtgenote zwaar geslagen werden) dient opgemerkt te worden dat deze feiten meer dan zes jaar geleden hebben plaatsgevonden (CGVS, p.6). Dit incident dient tevens gekaderd te worden in de nasleep van de rellen in Kosovo dd. maart 2004 die gericht waren tegen de Servische minderheid in Kosovo. Als reactie hierop vonden in Servië in diezelfde periode manifestaties plaats waarbij o.a. minderheden werden aangevallen en moskeeën in brand gestoken. In de daaropvolgende jaren hebben zich in Servië geen problemen op dezelfde schaal voorgedaan. Bovendien hebt u geen feiten of elementen aangehaald waaruit zou blijken dat u voor bovengenoemde problemen geen beroep kon doen op de bescherming van uw autoriteiten. Zo kon u nadat u aangevallen was probleemloos een klacht indienen bij de politie, die u vroeg om uw verklaringen te noteren hetgeen u ook deed (CGVS I, p.7 en 8 en CGVS II, p.3). Op het politiebureau bleek ook dat de politie al op de hoogte was van de tegen u gepleegde feiten en zelf initiatief ondernam om de feiten te onderzoeken. U verklaarde immers dat de politie naar het ziekenhuis gekomen was en uw behandelende artsen had ondervraagd (CGVS II, p.3). U zou ongeveer een uur tot anderhalf uur op het politiebureau gebleven zijn (CGVS II, p.3). De politie zou u ook gezegd hebben dat ze reeds een onderzoek hadden opgestart met als doel de daders te vinden en te laten veroordelen (CGVS II, p.3). Het feit dat de zaak uiteindelijk niet opgelost werd kan te wijten zijn aan tal van redenen zoals gebrek aan bewijzen of getuigen. In dit geval kan men dus niet gewagen van een gebrek aan/onwil tot bescherming vanwege de plaatselijke autoriteiten.

U haalde in dit verband tevens aan dat u en uw partner nog steeds gezondheidsproblemen hebben nav bovenvermeld incident. U legde echter geen medische attesten neer ter staving van het feit dat jullie na het incident medisch verzorgd werden in Servië. U zou hier in Servië wel over beschikt hebben, maar u bent deze daar vergeten in een barak (CGVS I, p.6). Daarnaast maakte u uw bewering als zouden

jullie in Servië bij medische problemen niet terecht kunnen in overheidsziekenhuizen niet aannemelijk. U verklaarde immers dat u na de aanval in 2004 per ambulance naar het ziekenhuis van Kragujevac werd overgebracht. Uw echtgenote beviel in hetzelfde ziekenhuis van uw dochter (S.) (CGV I, p.7 en CGVS echtgenote II, p.9). Uit het door u neergelegde medisch attest afgeleverd door een polikliniek in Kragujevac dd. 31 mei 2007 blijkt nog dat uw echtgenote er onderzocht werd, dat er een diagnose gesteld werd en dat een therapie werd opgestart. Uit de medische attesten afgeleverd in België blijkt dat jullie inderdaad te kampen hebben met gezondheidsproblemen. Enig verband met het incident van maart 2004 kan hier echter niet uit worden afgeleid. Er werd vastgesteld dat u een intracraniale cyste heeft. U vermeldt zelf het feit dat u geslagen werd op uw hoofd, maar van enig verband met de door u aangehaalde slagen of een mogelijke oorzaak wordt niets vermeld. U bezocht in België ook een psychiater. Ter staving hiervan legde u een attest neer dd. 9 oktober 2009. Hieruit blijkt echter dat er nog geen definitieve diagnose gesteld werd. U bracht daarna nog een eenmalig bezoek aan een psycholoog in Namen en daarna zou u niet meer op consultatie geweest zijn (CGVS II, p.2). In dit verband dient nog toegevoegd te worden dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor een beoordeling van de medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Betreffende het feit dat uw goederen in Servië in beslag werden genomen, omdat u zonder vergunning handel dreef op de markt en dat u opgesloten werd en een boete kreeg omdat u illegaal de grens had overgestoken en geen enkel identiteitsdocument bij had, dient ten slotte opgemerkt te worden dat dit problemen zijn van louter gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakte u aannemelijk dat uw problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. U haalde immers geen concrete feiten of elementen aan waaruit zou blijken dat u in geval van machtsmisbruik door politiemannen die u controleerden en fysiek geweld gebruikten geen beroep had kunnen doen op de Servische autoriteiten. U hebt het bovenvermelde brutale optreden van de politie immers nooit ergens aangeklaagd (CGVS I, p.9 en CGVS II, p.6 en 7). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie anno 2010 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, kunnen er verschillende stappen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie of politieeel wangedrag aan te klagen. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, zoals ondermeer het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. Ik meen dan ook dat in Servië anno 2010 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

U verklaarde verder dat u in Servië geen sociale uitkering kreeg en ook geen vergunning om legaal op de markt te werken en dat u geen werk vond (CGVS I, p.2 en 3). Dit zijn echter problemen van louter socio-economische aard die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakte u aannemelijk dat uw problemen verband houden met

de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. U verklaarde in dit verband weliswaar dat uw socioeconomische situatie te wijten was aan uw etnische origine en Albanees klinkende naam (CGVS I, p.2 en 3 en CGVS II, p.6). Bovenstaande betreft echter een blote bewering die u niet aan de hand van feitelijke elementen of documenten heeft kunnen staven. U legde immers geen documenten neer waaruit blijkt dat u ingeschreven was in een arbeidsbureau, en sociale steun of een leurersvergunning heeft aangevraagd. U zou in Servië wel beschikt hebben over drie weigeringsbeslissingen mbt uw aanvraag voor een sociale uitkering, maar u legde deze niet neer. U zou deze in Servië hebben achtergelaten (CGVS I, p.2, 3 en 9). Nochtans beschikt u over tal van andere documenten zoals de geboorteaktes en nationaliteitsattesten van uw ouders. Bovendien verklaarde u dat er in de beslissing stond dat u niet alle nodige documenten had afgegeven die vereist waren voor het verkrijgen van een uitkering (CGVS I, p.9 en 10). Het feit dat u geen officeel werk vond dient bovendien gezien te worden in het licht van de algemene crisis, die iedereen in Servië treft.

Verder beweerde u dat u uw dochter in Servië niet kon inschrijven in een lagere school. Toen ze zeven werd zou u geprobeerd hebben om haar in één bepaalde lagere school in te schrijven, maar dit zou geweigerd zijn. Men zou gezegd hebben dat ze naar het bijzonder onderwijs moest. U zou geen poging ondernomen hebben om haar in een andere lagere school van het regulier onderwijs in te schrijven (CGVS I, p.11). Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat er in Kragujevac 22 lagere scholen zijn. Tussen 2002 en 2005 werd in Kragujevac ook het 'Roma Educatiaon Initiative' uitgevoerd. Dit is een programma dat onder andere de verhoging van de participatie van Roma kinderen in het onderwijs en het creëren van de noodzakelijke omstandigheden om Roma kinderen hun schoolcarrière van in de beginjaren succesvol te laten verlopen als doel had. Dat uw dochter in Kragujevac enkel in het bijzonder onderwijs terecht kon is dan ook allerminst aannemelijk.

Ten slotte dient toegevoegd te worden dat uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toelagen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling en dergelijke meer en verstrekt advies aan onder andere ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2010 geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage in het administratief dossier gevoegd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Deze bevestigen enkel uw identiteitsgegevens, welke niet betwist worden. De medische attesten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.2. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma zigeunerin geboren in Pristina, Kosovo. Ten tijde van de Navo bombardementen op Kosovo in 1999 vluchtte u naar Servië om uw partner (M.R.), met wie u sinds uw kindertijd verloofd was, te vervoegen. U verbleef sinds 1999 onafgebroken in Kragujevac en u beschikte er over een Servische identiteitskaart met domicilieadres in Kragujevac. U keerde nooit meer naar Kosovo terug. In 2004 vielen Serviërs binnen in jullie woning. Ze sloegen jullie en u zou hierdoor een miskraam hebben gekregen. Uw echtgenoot verloor het bewustzijn en werd opgenomen in het ziekenhuis. Jullie reisden ook illegaal zonder enig identiteitsdocument naar Hongarije, daar werden jullie opgepakt en jullie besloten naar Servië terug te keren. Daar werden jullie eveneens opgepakt en gedurende drie dagen opgesloten waarna jullie een boete kregen. Verder haalde u aan dat u in Servië geen officiële job vond alhoewel u ingeschreven was in een arbeidsbureau. Jullie zouden ook geen sociale uitkering hebben gekregen en geen toegang hebben gehad tot de openbare gezondheidszorg. Uiteindelijk verliet u Servië opnieuw samen met uw gezin. U hebt in België asiel aangevraagd op 9 april 2009. U beschikt over een geboorteakte afgeleverd in Nis op, een medisch attest afgeleverd in Kragujevac op 31 mei 2007, en tal van medische attesten afgeleverd in België.

B. Motivering

Ik stel vast dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

*Met betrekking tot **Servië**, het land waar u gedurende de laatste tien jaar onafgebroken heeft gewoond en waar u beschikte over een adresregistratie en identiteitskaart dient opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot (M.R.). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een weigeringsbeslissing genomen, die als volgt luidt:*

"Ik stel vast dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot uw problemen in Servië (inval in uw woning in maart 2004 waarbij u en uw echtgenote zwaar geslagen werden) dient opgemerkt te worden dat deze feiten meer dan zes jaar geleden hebben plaatsgevonden (CGVS, p.6). Dit incident dient tevens gekaderd te worden in de nasleep van de rellen in Kosovo dd. maart 2004 die gericht waren tegen de Servische minderheid in Kosovo. Als reactie hierop vonden in Servië in diezelfde periode manifestaties plaats waarbij o.a. minderheden werden aangevallen en moskeeën in brand gestoken. In de daaropvolgende jaren hebben zich in Servië geen problemen op dezelfde schaal voorgedaan. Bovendien hebt u geen feiten of elementen aangehaald waaruit zou blijken dat u voor bovengenoemde problemen geen beroep kon doen op de bescherming van uw autoriteiten. Zo kon u nadat u aangevallen was probleemloos een klacht indienen bij de politie, die u vroeg om uw verklaringen te noteren hetgeen u ook deed (CGVS I, p.7 en 8 en CGVS II, p.3). Op het politiebureau bleek ook dat de politie al op de hoogte was van de tegen u gepleegde feiten en zelf initiatief ondernam om de feiten te onderzoeken. U verklaarde immers dat de politie naar het ziekenhuis gekomen was en uw behandelende artsen had ondervraagd (CGVS II, p.3). U zou ongeveer een uur tot anderhalf uur op het politiebureau gebleven zijn (CGVS II, p.3). De politie zou u ook gezegd hebben dat ze reeds een onderzoek hadden opgestart met als doel de daders te vinden en te laten veroordelen (CGVS II, p.3). Het feit dat de zaak uiteindelijk niet opgelost werd kan te wijten zijn aan tal van redenen zoals gebrek aan bewijzen of getuigen. In dit geval kan men dus niet gewagen van een gebrek aan/onwil tot bescherming vanwege de plaatselijke autoriteiten.

U haalde in dit verband tevens aan dat u en uw partner nog steeds gezondheidsproblemen hebben nav bovenvermeld incident. U legde echter geen medische attesten neer ter staving van het feit dat jullie na het incident medisch verzorgd werden in Servië. U zou hier in Servië wel over beschikt hebben, maar u bent deze daar vergeten in een barak (CGVS I, p.6). Daarnaast maakte u uw bewering als zouden jullie in Servië bij medische problemen niet terecht kunnen in overheidsziekenhuizen niet aannemelijk. U verklaarde immers dat u na de aanval in 2004 per ambulance naar het ziekenhuis van Kragujevac werd overgebracht. Uw echtgenote beviel in hetzelfde ziekenhuis van uw dochter (S.) (CGV I, p.7 en CGVS echtgenote II, p.9). Uit het door u neergelegde medisch attest afgeleverd door een polikliniek

in Kragujevac dd. 31 mei 2007 blijkt nog dat uw echtgenote er onderzocht werd, dat er een diagnose gesteld werd en dat een therapie werd opgestart. Uit de medische attesten afgeleverd in België blijkt dat jullie inderdaad te kampen hebben met gezondheidsproblemen. Enig verband met het incident van maart 2004 kan hier echter niet uit worden afgeleid. Er werd vastgesteld dat u een intracraniale cyste heeft. U vermeldt zelf het feit dat u geslagen werd op uw hoofd, maar van enig verband met de door u aangehaalde slagen of een mogelijke oorzaak wordt niets vermeld. U bezocht in België ook een psychiater. Ter staving hiervan legde u een attest neer dd. 9 oktober 2009. Hieruit blijkt echter dat er nog geen definitieve diagnose gesteld werd. U bracht daarna nog een eenmalig bezoek aan een psycholoog in Namen en daarna zou u niet meer op consultatie geweest zijn (CGVS II, p.2). In dit verband dient nog toegevoegd te worden dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor een beoordeling van de medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Betreffende het feit dat uw goederen in Servië in beslag werden genomen, omdat u zonder vergunning handel dreef op de markt en dat u opgesloten werd en een boete kreeg omdat u illegaal de grens had overgestoken en geen enkel identiteitsdocument bij had, dient ten slotte opgemerkt te worden dat dit problemen zijn van louter gemeenschappelijke (strafrechtelijke) aard die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakte u aannemelijk dat uw problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. U haalde immers geen concrete feiten of elementen aan waaruit zou blijken dat u in geval van machtsmisbruik door politiemannen die u controleerden en fysiek geweld gebruikten geen beroep had kunnen doen op de Servische autoriteiten. U hebt het bovenvermelde brutale optreden van de politie immers nooit ergens aangeklaagd (CGVS I, p.9 en CGVS II, p.6 en 7). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Hoewel er binnen de Servische politie weliswaar nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie anno 2010 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Voor het geval dat de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, kunnen er verschillende stappen ondernomen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie of politieel wangedrag aan te klagen. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, zoals ondermeer het Romani, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. Ik meen dan ook dat in Servië anno 2010 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

U verklaarde verder dat u in Servië geen sociale uitkering kreeg en ook geen vergunning om legaal op de markt te werken en dat u geen werk vond (CGVS I, p.2 en 3). Dit zijn echter problemen van louter socio-economische aard die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakte u aannemelijk dat uw problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. U verklaarde in dit verband weliswaar dat uw socioeconomische situatie te wijten was aan uw etnische origine en Albanees klinkende naam (CGVS I, p.2 en 3 en CGVS II, p.6). Bovenstaande betreft echter een blote bewering die u niet aan de hand van feitelijke elementen of documenten heeft kunnen staven. U legde immers geen documenten neer

waaruit blijkt dat u ingeschreven was in een arbeidsbureau, en sociale steun of een leurersvergunning heeft aangevraagd. U zou in Servië wel beschikt hebben over drie weigeringsbeslissingen mbt uw aanvraag voor een sociale uitkering, maar u legde deze niet neer. U zou deze in Servië hebben achtergelaten (CGVS I, p.2, 3 en 9). Nochtans beschikt u over tal van andere documenten zoals de geboorteaktes en nationaliteitsattesten van uw ouders. Bovendien verklaarde u dat er in de beslissing stond dat u niet alle nodige documenten had afgegeven die vereist waren voor het verkrijgen van een uitkering (CGVS I, p.9 en 10). Het feit dat u geen officieel werk vond dient bovendien gezien te worden in het licht van de algemene crisis, die iedereen in Servië treft.

Verder beweerde u dat u uw dochter in Servië niet kon inschrijven in een lagere school. Toen ze zeven werd zou u geprobeerd hebben om haar in één bepaalde lagere school in te schrijven, maar dit zou geweigerd zijn. Men zou gezegd hebben dat ze naar het bijzonder onderwijs moest. U zou geen poging ondernomen hebben om haar in een andere lagere school van het regulier onderwijs in te schrijven (CGVS I, p.11). Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat er in Kragujevac 22 lagere scholen zijn. Tussen 2002 en 2005 werd in Kragujevac ook het 'Roma Educaion Initiative' uitgevoerd. Dit is een programma dat onder andere de verhoging van de participatie van Roma kinderen in het onderwijs en het creëren van de noodzakelijke omstandigheden om Roma kinderen hun schoolcarrière van in de beginjaren succesvol te laten verlopen als doel had. Dat uw dochter in Kragujevac enkel in het bijzonder onderwijs terecht kon is dan ook allerminst aannemelijk.

Ten slotte dient toegevoegd te worden dat uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toelagen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling en dergelijke meer en verstrekt advies aan onder andere ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2010 geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage in het administratief dossier gevoegd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Deze bevestigen enkel uw identiteitsgegevens, welke niet betwist worden. De medische attesten werden hierboven reeds besproken."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming tov Servië.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u volgens uw verklaringen Kosovo hebt verlaten in 1999 en dat u er sindsdien niet meer bent teruggekeerd (CGVS II, p.2). Op basis van de uitroeping van de onafhankelijkheid van Kosovo op 17 februari 2008 en de Kosovaarse nationaliteitswet kan u het Kosovaars staatsburgerschap verkrijgen. Krachtens artikel 29 van de nationaliteitswet van Kosovo, die in werking is getreden op 16 juni 2008, kan elke persoon die op 1 januari 1998 in het bezit was van

de nationaliteit van de Federale Republiek Joegoslavië en die op die datum zijn gewone verblijfplaats had in Kosovo, burger zijn van de Republiek Kosovo. De betrokkenen die aan deze voorwaarden voldoen, kunnen volgens artikel 28 van de nationaliteitswet van Kosovo om hun inschrijving in het register van de burgerlijke stand van Kosovo vragen, en dit onafhankelijk van hun huidige verblijfplaats en hun huidige nationaliteit. U verklaarde in dit verband dat u tot na de NAVO bombardementen in 1999 een inwoner was van Pristina, Kosovo (CGVS I, p. 2). Bijgevolg bevindt u zich in de hiervoor beschreven situatie om het Kosovaars staatsburgerschap te verkrijgen.

Met betrekking tot **Kosovo** stelde u dat u nog steeds bang bent van etnische Albanese (CGVS II, p.11 en CGVS III, p.3). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 echter aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en nadien met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Pristina in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden in Kosovo. Met betrekking tot uw vrees voor de etnisch Albanese bevolking in Kosovo (CGVS II, p.11 en CGVS III, p.3) dient bovendien opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden, als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie en contacten erna met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te

leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd, kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, dd. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Deze bevestigen enkel dat u behandeld bent in België omwille van vruchtbaarheidsproblemen. De oorzaak van deze problemen kan niet uit de attesten worden afgeleid. Voorts houden dergelijke medische problemen op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Hij was wel in de mogelijkheid om een klacht in te dienen doch verweerder gaat eraan voorbij dat dit een puur formele klacht betrof waar geen gevolg aan werd gegeven. Naar de buitenwereld toe lijkt het zo dat burgers bescherming kunnen genieten van de autoriteiten doch dit werd zelden of nooit veruitwendigd naar de praktijk. Uit het feitenrelaas blijkt dat geen gevolg werd gegeven aan verzoekers klacht.

Verweerder gaat volgens verzoeker inzake zijn gezondheidsproblemen en deze van zijn echtgenote eraan voorbij dat deze hun grondslag vonden in de behandeling die zij ondergingen. Als wordt vastgesteld dat zich ernstige feiten voordeden ingevolge hun etnische afkomst en dat deze resulteerden in medische problemen, dan dient men hierop in te gaan gezien dergelijke elementen de grondslag vormen voor een toetsing aan de criteria van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verweerder laat na dit te doen en gaat zelfs niet in op de medische problemen, hoewel deze onlosmakelijk in verband staan met hun vlucht uit hun thuisland.

Verzoeker betoogt dat aangaande zijn problemen inzake zijn beroep voorbij wordt gegaan aan de eigenlijke oorzaak. Zij vloeien niet voort uit het feit dat hij zich niet in regel stelde met de geldende vereisten doch wel omdat hij werd gevisieerd ingevolge zijn Roma afkomst. Op deze basis vallen zijn problemen onder de toepassing van de vluchtelingenconventie. Verweerder verwerpt deze bemerkingen enkel en allen door te verwijzen naar informatie *“zoals verspreidt door de Servische overheid zelf”*. De Servische overheid zal in officiële publicaties nooit stellen dat zij Roma burgers discrimineert. *“Talrijke andere, onafhankelijke bronnen wijzen echter op het tegendeel (...)”*. Volgens verzoeker is het frappant dat wanneer een asielaanvrager officiële publicaties gebruikt, deze worden weggevaagd als zijnde te algemeen terwijl verweerder steeds algemene publicaties kan gebruiken. In ieder geval wordt in het geheel niet ingegaan op het concrete probleem van verzoeker. Verweerder beperkt zich tot een opsomming van de op papier bestaande mogelijkheden om wantoestanden aan te pakken zonder in te gaan op het vaststaande en algemeen erkende feit dat bepaalde bevolkingscategorieën, waaronder deze van verzoeker, hiervan worden uitgesloten. De Roma bevolking en verzoeker in het bijzonder kunnen geen beroep doen op de bestaande instanties zonder risico te lopen te worden vervolgd door de plaatselijke autoriteiten, *“terwijl talrijke onafhankelijke en mondiale bronnen deze feiten bevestigen”*.

De onmogelijkheid van een sociale uitkering of om een arbeidsvergunning te verkrijgen of zijn dochter te laten inschrijven in een behoorlijke school hebben dezelfde oorzaak als deze inzake de behandeling van verzoeker bij de uitoefening van zijn beroep of bij de behandeling van zijn klacht.

Het is voor verzoeker onmogelijk met zijn familie een deugdelijk en veilig leven uit te bouwen in zijn thuisland. Hij wordt gediscrimineerd en bedreigd omwille van etnisch-politieke redenen, wat de vluchtelingenconventie van toepassing maakt. Verweerder gaat hier volledig aan voorbij doch beperkt zich tot een verwijzing naar de vigerende Servische wetgeving, zonder deze te toetsen aan zijn persoonlijke situatie, hoewel verzoekers feitenrelaas aantoont dat er een duidelijk onderscheid is tussen de wettelijke bepalingen en de werkelijkheid. *“De algemeen gekende behandeling van de Romaminderheid wordt nergens in de bestreden beslissing ook maar in het minst in overweging genomen, terwijl deze toch ook niet ongekend kunnen zijn voor verweerder.”*

3.1.2. Verzoeker stelt in een tweede middel met betrekking tot de subsidiaire bescherming dat de bestreden beslissing deze weigert toe te kennen zonder motivering en zonder dat de redenen voor de weigering worden toegelicht. Uit het feitenrelaas blijkt dat hij slachtoffer werd van indringende feiten. Deze worden door verweerder niet in twijfel getrokken. Men kan niet besluiten dat er geen risico op ernstige schade is door enkel te stellen dat bij dergelijke feiten een beroep kan worden gedaan op de plaatselijke politie. Er is duidelijk een reëel risico slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld.

3.2.1. Verzoekster verwijst, daar waar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus haar in eerste instantie werden geweigerd omwille van de weigeringsbeslissing die werd genomen ten aanzien van haar echtgenoot, volledig naar het beroepsverzoekschrift ingediend zoals verzoeker en herneemt de hierin aangehaalde middelen integraal in haar verzoekschrift.

3.2.2. Daar waar verweerder met betrekking tot verzoekster in het bijzonder nog verwijst naar de situatie in Kosovo, betoogt verzoekster dat enkel wordt verwezen naar de algemene vaststellingen en de algemene publicaties van de overheden als dusdanig, zonder dat wordt ingegaan op haar persoonlijke situatie. Verweerder erkent dat ten opzichte van Roma in Kosovo discriminatie voorkomt, hetgeen de aangehaalde feiten bevestigt. Verweerder beperkt zich tot het stellen dat de overheid voldoende bescherming kan bieden, wat door de feiten dagelijks wordt tegengesproken.

3.3.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Verzoekende partijen brengen kritiek uit op de inhoud van de motiveringen zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.2. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”* Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”*.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan invoeren of geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van haar vrees, niet wil invoeren, moet de *“nationaliteit”* begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (HAUT COMMISSARIAT DES NATIONS UNIES POUR LES RÉFUGIÉS, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, p.22, § 87). In de hypothese waarin de nationaliteit van een asielzoeker niet met zekerheid kan worden vastgesteld en waarin het geen staatloze betreft, dient de asielaanvraag te worden beoordeeld op dezelfde wijze als deze van een staatloze, hetgeen inhoudt dat zij moet worden beoordeeld ten aanzien van het land waar de asielzoeker in kwestie vroeger zijn gewone verblijfplaats had (ibid., p.22, § 89).

Uit de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster blijkt dat verzoekster mogelijk in aanmerking komt voor het verkrijgen van de Kosovaarse nationaliteit. Verzoekster heeft aldus actueel niet de Kosovaarse nationaliteit, noch had zij daar haar gewone verblijfplaats voorafgaand aan haar vertrek naar België. Verzoekster woonde sedert 1999 onafgebroken in Servië met haar echtgenoot die de Servische nationaliteit heeft. Zij keerde sedertdien nooit terug naar Kosovo, beschikte over een Servische identiteitskaart en was in Kragujevac te Servië gedomicilieerd (administratief dossier, stuk 3, p.4; stuk 8, p.2-4). Verzoekster brengt geen argumenten aan waaruit blijkt dat zij de Kosovaarse

nationaliteit heeft. Bijgevolg dient haar asielaanvraag te worden beoordeeld ten aanzien van Servië. Dat verzoekster potentieel de Kosovaarse nationaliteit zou kunnen bekomen doet hieraan geen afbreuk.

3.3.3. Verweerder benadrukt met recht dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekende partijen dienen in dit kader hun vrees concreet aannemelijk te maken. De bewijslast inzake de gegrondheid van de asielaanvraag rust daarbij in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen op het niveau van de relevante bijzonderheden geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr.204). De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet gaan om elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekende partijen gaan in hun betoog aangaande de klacht naar aanleiding van de feiten die zij in 2004 stellen te hebben ondergaan volledig voorbij aan de terechte vaststelling van de commissaris-generaal dat deze feiten meer dan zes jaar geleden plaatsvonden en kaderden in de nasleep van de rellen in Kosovo in maart 2004, alsmede dat in de daaropvolgende jaren zich in Servië geen problemen op dezelfde schaal hebben voorgedaan. Verzoekende partijen brengen geen elementen bij ter ondersteuning van hun blote bewering dat het naar de buitenwereld toe lijkt dat burgers bescherming kunnen genieten doch dat dit in de praktijk niet zo is. Bovendien vormen deze bewering en het betoog dat uit het feitenrelaas zou blijken dat geen gevolg werd gegeven aan hun klacht een loutere miskennis van de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissingen en van de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). De commissaris-generaal stelt met recht vast dat uit deze verklaringen, zoals aangehaald in de bestreden beslissingen, blijkt dat (i) verzoeker probleemloos een klacht kon indienen bij de politie, die vroeg om zijn verklaring te noteren hetgeen verzoeker ook deed (ii) de politie al op de hoogte was van de tegen hem gepleegde feiten en zelf initiatief ondernam om deze feiten te onderzoeken nu zij naar het ziekenhuis kwam en de behandelende artsen ondervroeg (iii) verzoeker ongeveer anderhalf uur op het politiebureau bleef (iv) de politie hem zei dat zij reeds een onderzoek hadden opgestart met als doel de daders te vinden en te laten veroordelen. Bijgevolg concludeert de commissaris-generaal met reden dat het feit dat de zaak uiteindelijk niet werd opgelost te wijten kan zijn aan tal van redenen zoals een gebrek aan bewijzen of getuigen, alsmede dat men in dit geval dus niet kan gewagen van een gebrek aan of onwil tot bescherming vanwege de plaatselijke autoriteiten.

Verzoekende partijen miskennen andermaal de motieven van de bestreden beslissingen waar zij beweren dat verweerder niet ingaat op hun medische problemen en poneren dat deze werden veroorzaakt door de behandeling die zij ondergingen ingevolge hun etnische afkomst. De commissaris-generaal oordeelt dienaangaande met recht dat (i) verzoekende partijen, ondanks dat zij hierover zouden hebben beschikt in Servië, geen medische attesten neerleggen ter staving van het feit dat zij na het incident aldaar medisch werden verzorgd (ii) zij de bewering als zouden zij bij medische problemen niet terecht kunnen in overheidsziekenhuizen niet aannemelijk maakten (iii) uit de medische attesten afgeleverd in België blijkt dat verzoekende partijen kampen met gezondheidsproblemen doch dat hieruit geen verband kan worden afgeleid met het incident in 2004 (iv) medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen betogen aangaande het feit dat verzoekers goederen in beslag werden genomen en dat zij werden opgesloten en beboet wegens het illegaal overschrijden van de grens zonder identiteitsdocumenten dat deze feiten niet gemeenrechtelijk van aard zijn doch dat zij werden gevisieerd omwille van hun etnische afkomst. Zij gaan hiermee echter voorbij aan de vaststelling door de commissaris-generaal dat zij niet aantonen dat zij, in geval van machtsmisbruik door de politie, geen beroep hadden kunnen doen op de Servische autoriteiten. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat de commissaris-generaal deze vaststelling slechts zou hebben gebaseerd op algemene informatie dient te worden opgemerkt dat dit feitelijke grondslag mist. De commissaris-generaal heeft zich, zo blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen, immers vooreerst gesteund op het feit dat verzoekende partijen zelf geen concrete feiten of elementen bijbrachten waaruit zou blijken dat zij ingeval van machtsmisbruik door de politie geen beroep hadden kunnen doen op de Servische autoriteiten en dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij het brutale optreden van de politie nooit ergens heeft aangeklaagd. De commissaris-generaal motiveert in dit kader bovendien met recht dat uit de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 24) blijkt dat in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden, alsmede dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen garanderen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Servische politie, ondanks dat hervormingen nodig blijven, beter functioneert en dat verschillende stappen kunnen worden ondernomen indien de politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren uitvoert en om machtsmisbruik en ander wangedrag door de politie aan te klagen. Op grond van de concrete initiatieven zoals deze blijken uit voornoemde informatie en worden opgesomd in de bestreden beslissingen stelt de commissaris-generaal met recht dat in Servië redelijke maatregelen worden getroffen door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Dat de informatie waarop voormelde vaststellingen zijn gebaseerd slechts zou uitgaan van de Servische overheid mist blijkens een eenvoudige lezing van deze informatie kennelijk feitelijke grondslag. Voor het overige beperken verzoekende partijen zich tot het uiten van de algemene bewering dat er *“talrijke andere, onafhankelijke bronnen”* en *“talrijke onafhankelijke en mondiale bronnen”* zijn die het *“vaststaande en algemeen erkende feit”* bevestigen dat hun bevolkingscategorie wordt uitgesloten van de bestaande mechanismen. Zij brengen echter niet het minste begin van informatie bij om deze bewering te onderbouwen, noch om de informatie in het administratief dossier te weerleggen.

Verzoekende partijen beperken zich opnieuw tot een loutere ontkenning en miskenning van de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissingen daar waar zij, betreffende het feit dat verzoeker geen uitkering, vergunning en werk kreeg en zijn dochter in Servië niet kon inschrijven in een lagere school, beweren dat dit alles te wijten zou zijn aan hun etnie en dat verweerder zich enkel zou hebben gesteund op algemene informatie. Deze algemene en ongefundeerde beweringen zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de concrete, pertinente en terechte overwegingen die de commissaris-generaal opnam in de bestreden beslissingen. Zo motiveert de commissaris-generaal omtrent verzoekers gebrek aan een uitkering, vergunning en werk terecht dat deze problemen als dusdanig niet onder de toepassing van de vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming vallen, dat verzoeker zijn blote bewering dat zijn socio-economische toestand te wijten was aan zijn etnie niet kon staven aan de hand van feitelijke elementen of documenten en dat het feit dat hij geen werk vond bovendien dient te worden gezien in het licht van de algemene crisis die iedereen in Servië treft. Voorts stelt de commissaris-generaal met recht vast dat het allerminst aannemelijk is dat verzoeker zijn dochter in Servië enkel naar het bijzonder onderwijs kon laten gaan. Hij trachtte haar, blijkens de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen, slechts in te schrijven in één bepaalde lagere school en ondernam geen poging om haar in een andere lagere school van het reguliere onderwijs in te schrijven. Bovendien blijkt uit de informatie in het dossier (*ibid.*) dat in Kragujevac 22 lagere scholen zijn en dat tussen 2002 en 2005 in Kragujevac ook het ‘Roma Education Initiative’ werd uitgevoerd, een programma met als doel de verhoging van de participatie van Roma kinderen in het onderwijs en het creëren van de noodzakelijke omstandigheden om Roma kinderen de beginjaren van hun schoolcarrière succesvol te laten doorlopen.

Voor het overige beperken verzoekende partijen zich tot volgende algemene bewering: *“De algemeen gekende behandeling van de Roma-minderheid wordt nergens in de bestreden beslissing ook maar in het minst in overweging genomen, terwijl deze toch ook niet ongekend kunnen zijn voor verweester”*. Andermaal gaan zij hiermee voorbij aan de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissingen.

De commissaris-generaal motiveert op basis van de informatie in het dossier, welke door verzoekende partijen nergens ook maar enigszins *in concreto* wordt weerlegd, en meerbepaald op grond van de in de bestreden beslissing aangehaalde elementen, met recht dat de Servische overheid zich niet actief inlaat met een repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid net is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De commissaris-generaal oordeelt dan ook met recht dat de algemene situatie van de Roma in Servië niet van die aard is dat zij aanleiding geeft tot het hebben van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het voorhanden zijn van een reëel risico op ernstige schade.

Gelet op het voorgaande blijven de motieven aan de basis van de bestreden beslissingen inzake de vrees die verzoekende partijen stellen te koesteren in Servië onverminderd overeind. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en terecht. De commissaris-generaal heeft met recht besloten dat niet kan worden aangenomen dat verzoekende partijen ten aanzien van Servië een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.3.4. Het betoog van verzoekende partijen dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet werd gemotiveerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissingen heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn. Verweerder stelt dan ook met recht dat de bestreden beslissingen wel degelijk motiveren waarom verzoekende partijen niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op de sub 3.3.3. gedane vaststellingen en in acht genomen dat verzoekende partijen hun algemene bewering dat zij slachtoffer dreigen te worden van willekeurig geweld niet *in concreto* onderbouwen, tonen zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar Servië een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 64 262 / IV en RvV 64 268 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,
dhr. R. SANEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS